

Já znám písně o dálkách toulavých,
kde led a mráz a sníh ti vládnou.
Písně vždycky lákal nedozírný oceán.
S plachtou bílou, ta už je dávno pryč,
jako když práskne bič, sny mládnou.
Není, proč bys plakal, sny dnes míří ke hvězdám.

Souhvězdí Andromedy, Saturn bledý
se svým prstencem
nekonečnou hvězdnou bání
letí přímo za Sluncem.

Souhvězdí zvou nás jemně,
děti Země přijďte jednou k nám,
je to přece dávné přání,
aby nebyl člověk sám.

A tak proto už slyším písně hrát,
jak měl ji tuze rád a touží,
neboť dneska z rána dal se na vesmírnou pouť.
Dívka pláče světelných tisíc let,
potom se vrátí zpět, už krouží,
aby u té dívky opět mohl spočinout.

Souhvězdí mlhoviny budou vinny
tím, že odešel.
Romantika pro nás nová,
pravý muž ji prožít chtěl.

Souhvězdí zlákaají ho.
Hvězdná tího, ti, co zůstanou,
budou zpívat nová slova
na písničku prastarou.

Souhvězdí Andromedy, Saturn bledý
se svým prstencem
nekonečnou hvězdnou bání
letí přímo za Sluncem.

Souhvězdí zvou nás jemně,
děti Země přijďte jednou k nám,
je to přece dávné přání,
aby nebyl člověk sám.